

destrămare

Ursu Marian Florentin

eram atât de singuratici încât ne puteam recunoaște
numai în pietre
în trunchiul copacilor fără nume
și uneori
în simetria cuvintelor
pe întuneric

când eu spuneam că ești
tu te închipuiai a fi
înainte de a intra frigul în propria-ți
destrămare
și când spuneai tu că nu putem
încăpea în același strigăt
eu mă aplecam deja spre destinul neînceput
ca să te scutesc de povara
ramurilor goale

și cum ai putea să-mi măture picioarele
târâte după tine
când eu am rădăcinile
crescute din spini?